

35letý muž, strojní inženýr. Žije dá se říci zdravým životním stylem. Ve volném čase velmi rád sportuje, je abstinent, téměř deset let byl vegetariánem, každopádně i nyní dbá na zdravou životosprávu. Je přátelský, společenský, se svojí partnerkou žije již od vysoké školy, tj. téměř patnáct let. Není jednoduché zavést rozhovor na téma reprodukčního zdraví, protože muži jsou v těchto ohledech asi uzavřenější než ženy, které pokud mají nějaké „problémy“, potřebují o nich mluvit, někomu se svěřit. Ale protože se již známe od dětství, začal v podstatě hovořit sám. S partnerkou žije již dlouho, vztah se tak nějak vyvíjel zcela přirozeně.

Dostudovali jsme, nastoupili do zaměstnání, začali společně bydlet, zařizovat,...tak jak to bývá. Mít děti pro nás byla samozřejmost, ani jsme nikdy neuvažovali jinak. Máme děti moc rádi.

Chtěli jste být připravení, počkat na ten správný čas?

Přesně. Nechceš dítě přivést do nejistoty. Oba jsme už měli stálou slušnou práci, vlastní byt, všechno bylo tak nějak v pohodě. Přišel ten správný okamžik, kdy bychom dítěti mohli dát všechno, plně se mu věnovat, dát mu, co potřebuje...a najednou to nešlo. Nebyli jsme až tak naivní, že bychom očekávali, že se nám to podaří hned první, druhý měsíc po vysazení antikoncepce. Ale ono nevycházelo ani za pár měsíců, ani za rok. Ať chceš nebo ne, začneš pak přemýšlet, jestli je všechno dobře. Zvláště když jsem viděl, jak to ženu trápí. Ale snažil jsem se vše zlehčovat a tvářit se, že to je v pohodě, jen to chce čas.

Není to jednoduché a ženy to nesou asi hůř.

Možná. Ale ani chlap se nevyhne těm pochybujícím myšlenkám a umí se trápit. Jen to nedáváme najevo, jsme navenek drsníci.

Začali jste to nějak řešit?

Jasně, začali jsme absolvovat různá vyšetření. Včetně vyšetření spermiogramu. Pro chlapa teda dost potupný, ale když jsem viděl, co všechno musí absolvovat žena, nebylo to nic. Po všech vyšetřeních nám oznámili, že jsme oba dva zdraví a není důvod, proč bychom nemohli mít společně dítě. Hm, ale nám to prostě nešlo.

Trochu skepse, vid'?

Dost. Moc ti nepřidá ani pořád zlehčovat odpovědi okolí na dotazy typu „A kdy vy se už do toho dáte? Co svatba, děti?“

Ostatní si často neuvědomují, jak takovým vyptáváním zraňují.

Vím, mysleli to v podstatě dobře. Ptali se, protože by nám to přáli.

Je to dost velká psychická zátěž.

To byla. Ono ani plánovat styky podle toho, kdy je to nejvhodnější a ne kdy se ti chce, není zrovna moc romantický. Byly chvíle, jsem uvažoval i o tom, jestli se nemáme rozejít. Oba jsme zdraví, třeba s někým jiným děti mít budeme? Dopracoval jsem se i k tomu, že jsem začal pochybovat, jestli se k sobě vůbec my dva hodíme. Každý máme trochu jiné koníčky, já sportuji, mám rád společnost, žena je klidnější povahy, vystačí si doma,... Dokonce jsme se na půl roku rozešli. Ale nakonec jsme se k sobě zase vrátili a rozhodli se, že zkusíme využít pomoc zvenčí.

Co konkrétně myslíš?

No, ty alternativní možnosti jsme zkoušeli už předtím. Nějaké to cvičení, bylinkové čaje,.. žena začala chodit i na břišní tance! K tomu jsme po domluvě s gynekologem zašli do Centra asistované reprodukce.

Takže začalo to nabírat konečně nějaký směr?

Každopádně se něco dělo. Nejdřív to byl pokus o umělou inseminaci, ten se nezdařil. Tak nakonec došlo na mimotělní oplodnění.

Jak dlouho to všechno trvalo?

Skoro další rok. Ale měli jsme štěstí. Pak to už na první pokus vyšlo.

Tak nakonec všechno dobře dopadlo.

Ani nevíš, jak jsme oba moc rádi. Není to sice způsob početí zrovna podle mých představ, ale když po dítěti toužíš tak moc, jsi ochotný pak podstoupit cokoliv. Jen si občas říkám, kde byla ta chyba? Proč nám to nešlo „normálně“? Jde o to, že bychom určitě nechtěli zůstat u jednoho dítěte. Původně jsme měli v plánu minimálně dvě. Tak aby s tím příště nebyl zase problém.

Na to teď nemysli. Dcerka vás oba tak „zaměstná“, že další těhotenství přijde určitě zcela nečekaně a samo.

Hm, slyšel jsem o tom, že se to dost často stává.

Naši rodiče tohle řešit nemuseli, vid’?

Byla jiná doba. Naši se brali po tříměsíční známosti, protože „museli“ a jsou spolu 37 let. Není to asi vůbec o tom, jak dlouho spolu dva „chodí“.

To máš pravdu.

Je důležitý společný náhled na zásadní věci v životě a ochota čelit starostem a problémům společně. A to se dneska moc lidem nechce. Někdy mám pocit, že si chtějí spíš užívat a když přijdou komplikace, nechce se jim nic řešit a jdou každý svou cestou. Statistiky o tom mluví samy za sebe – každé druhé manželství končí rozvodem a to se jich uzavírá o polovinu méně než před dvaceti lety. A vůbec se na manželství pohlíží jinak. Vždyť 40% dětí se rodí mimomanželským párům.

Ale to je jiné téma.

Máš pravdu, je to asi jinak a nevím, nejsem přesvědčený, že lépe. Dneska už se stává výjimkou, když se dva „musejí brát“. Všechno je tak nějak naplánované a nikoho ani nenapadne, že všechno mít pod kontrolou a naplánovat nejde.

Každá doba má své pro a proti. Ta dnešní je zase více otevřená sexuální výchově u dětí, když už se bavíme na téma reprodukčního zdraví.

To máš pravdu. Naše děti to budou mít možná v této oblasti snazší. S námi se moc rodiče o sexu nebavili, bylo to tabuizované téma. Alespoň co vím i od svých kamarádů.

Taky mám takové zkušenosti. Jak si myslíš, že budeš u svých dětí postupovat ty?

Chtěl bych začít už od malička, aby sexualitu vnímaly něco jako přirozenou součást života. Nic neskrývat, nezatajovat, když se zeptají, nevymýšlet si báchorky, ale pokusit se vysvětlit tak, aby to v ten daný okamžik byly schopny pochopit vzhledem ke svému věku. Doufám, že se mi to tak bude dařit.

To by bylo fajn. Naším rodičům nemůžeme nic vyčítat. Přebrali jen výchovné vzorce od svých rodičů. Teď je v našich rukách, jak to změnit.

Jasně. Budu se snažit. Pořád lepší, když se informace dozví od nás nějakým přijatelným způsobem, než od někoho jiného. Přál bych si, abychom měli s dětmi otevřený vztah a nestyděly se přijít za mnou, námi s jakýmkoli dotazem, problémem. Vím, že to asi nebude vždycky jednoduché.